

Junin" veliku trgovinu salitrom, uzeo je k sebi Bradanovića kao glavnog poslovođu, pa i kao dioničara. Engler je znao s kim se družiti, jer je Bradanović dobro shvatio taj umisni posao i ubrzo omaslio bradu sebi i svom gospodaru. Od prvajšnjeg konja skočio je Tomo na vilovita vranca.

God. 1896. unajmio je na javnoj dražbi u Iquique, za vrijeme od osam god., prostranu poljanu (70 četvornih engleskih milja) u Los Angeles, na jugu republike, zvanu „El Fundo Peral," pa je stao na tom ogromnom prostoru sijati i žeti, odgajajući ujedno silnu stoku. Ob uspjehu ne trebat' govoriti.

Kad se je Bradanović god. 1900. ponovno vratio u domovinu, likvidirao je svoj dio u Alto Junin, dok je i nadalje slijedio sa svojom trgovinom u Pisagua i onom u Fundo Peral, i to sve do god. 1904., kad je radi velike odatjenosti bio prisiljen da sve to napusti. Iza svog naime povratka iz domovine nastanio se je u Valparaisu, gdje se je dao, na svoju ruku, na razna, a u prvom redu salitrema, poduzeća.

Sve je to Tomi lijepo uspjevalo, akoprem je u više navrata naišao i na goleme razočaranja. Tako mu je god. 1906., prigodom potresa, bila porušena i sasama uništena njegovo krasna palača, na kojem je mjesta ukoliko podignuo drugu.

Bradanović je u Valparaisu i u dobrom dijelu čilenske republike vrlo čuvena i uvažena ličnost, i to ne samo med našim, već i med stranim narodima.

Nego ni u našoj domovini nije njegovo ime nepoznato. Kad se je god. 1900., kako jur spomenušmo, vratio po drugi puta u domovinu, obišao je sve hrvatske zemlje. Navrativ se u prijestolnicu, u naš' bijeli Zagreb, priredili su mu prijatelji njegovog šurjaka Ivana Radeljaka upravo kraljevski komers. Tom prigodom stupio je Bradanović kao dioničar u dioničko društvo „Ante Starčević," što se je bilo utemeljilo, u svrhu da spasi „Starčevićev Dom," sa glavnicom od 170.000 K, razdijeljenom na 3.400 dionica, svaka po 50 K. Naš Tomo kupio je sam 680 dionica, u iznosu od 34.000 K i time znatno dopeinjio, da ne upade taj narodni bram, podignut šaljivima naroda, u tuđe ruke.

Nego nije ovo jedini čin, kojim se je Bradanović iskazao kao vatreni i poštvovalni rodoljub. U više se je već navrata sjetio velezaslužne „Družbe sv. Cirila i Metoda za Istru," hrvatskih siromašnih škola u Zadru, „Starinarskog društva" u Kninu, svog rodnog mjesta i mnogih drugih narodnih ustanova, čime si je već za života podignuo sjajan spomenik u narodu našem.

Ivan Kokić jest prava personifikacija dobrote, poniznosti, ljupkosti i žarkog patriotizma. Sve se to lijepo i u skladu odražuje iz svakog njegovog čina i iz svake njegove riječi. U narodnom je radu vater, dok je u privatnom životu umiljato janje, kô da su u njega dvije duše — dva života.

Ivan Kokić rodio se u Pitvama na otoku Hvaru (Dalm.) 5. ožujka 1869. od oca Matu i majke Petre, rođjene Radonić. — Pučku školu izučio je u svom rodnom mjestu.

Natjeran donekle bijedom, ostavi god. 1888. domovinu i doputaje u Bs. Aires. Našav se tako sam, med tudjim i nepoznatim svijetom, i ne nalazeć zarade, premjesti se u Ramallo, gdje je dvije god. neprekidno radio kao poljski nadničar. Upoznav se sa plodonosnim argentiskim poljanama, odluču radiiti na svoju ruku i uzme u najam komad zemlje.

Poduzeće nije mu najbolje uspjealo, pa se je već iza godine dana samostalnog rada premjestio u Acebal, gdje si je uredio „čakru", radeć tako neprekidno čitavih sedam godina.

Kad je god. 1900. došao k njemu mlađi brat Matko, ostavi mu polje i vrati se u Evropu, da posjeti roditelje i da kao pričuvnik odsluži propisanu vojničku službu.